

Leerrede over Filippensen 3: 7 t/m 9, uitgesproken op Zondagmorgen 4-05-1975 te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 111: 2 en 3

Lezen - De Wet des HEEREN

Filippensen 3

Voorrede:

Mijne vrienden, wij zongen dat de werken des HEEREN zeer groot zijn en gezocht worden van allen, die daarin lust hebben. Een eenvoudig spreekwoord zegt: onbekend maakt onbemind. Zo heeft God Zelf, opdat wij tot de kennis van Hem zouden komen, de prediking ingesteld. Zowel de prediking van Zijn Goddelijke Wet als de prediking van het eeuwig Evangelie. De prediking der Wet - waardoor de kennis der zonde is - opdat wij daardoor zouden verstaan, dat onze staat waarlijk een rampzalige en een verloren staat is en de prediking van het Evangelie, om daardoor ook te gaan verstaan dat: "Hetgeen der wet onmogelijk was - om ons zalig te maken - dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonden, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest." Die prediking is ons nodig, opdat wij in Christus mogen zijn, zoals God wil dat wij zouden wezen.

Als ons oog daarvoor open gaat en ons hart zich daarvoor opent dan gaan wij verstaan dat niet alleen het begin van die werken in de eeuwigheid ligt maar ook het einde. Die kennis breidt zich, hier in de tijd, uit, zodat wij daarvan kennen en vervolgen te kennen tot dat gezegende en verheven einde van eeuwige gelukzaligheid.

Die werken zijn zeer groot, want zij beantwoorden aan de hoogste eisen van Gods Wet en van Zijn Goddelijk recht. Maar zij zijn ook zeer groot, omdat zij alleszins beantwoorden in de diepste diepte van onze rampzalige en verloren staat. Zó diep kunnen wij ons niet gezonken zien, zó rampzalig kan het niet zijn òf het Woord van God doet ons horen dat het niet buiten hoop is, want:

Des HEEREN werken zijn zeer groot.
Wie ooit daarin zijn lust genoot,
doorzoekt die ijv'rig en bestendig.
Zijn doen is enkel majesteit,
aanbiddelijke heerlijkheid,
en Zijn gerechtigheid onendig.

Het is met de werken van God zo gesteld, dat zij altijd nieuw blijven. Het is als spijs en drank, waar ook de Joden van zeiden: "Geef ons altijd dit Brood." Want denk eens even in: wij worden steeds, bij vernieuwing, in onze ellende opgenomen, verkrijgen uit- en doorzicht, ja, er wordt hoop in ons gewrocht op een ander en beter leven in aanschouwen. Zijn dat geen werken waarbij alles hier als in het niet zinkt? Het zijn werken die een volkomen vrijheid inhouden. Die werken zijn dermate groot, dat wanneer wij die in deszelfs kracht en heerlijkheid kennen dan is het, dat wij vrij zijn van de zonde, van de macht en heerschappij des duivels, van alle geweld, want de Zoon van God heeft dood, graf en hel overwonnen en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie.

Na de bevrijding in 1945 was er in ons land een geweldige blijdschap, want wij waren bevrijd van de tirannieke macht en heerschappij van onze onderdrukkers. Hoe was het hier niet in het westen, duizenden waren de hongerdood nabij, wat een ellende, rouw, droefheid was er. Dus toen de bevrijding er was, was een ieder uitgelaten, opgetogen! Ja, daar is in veler harten wel dankbaarheid aan God geweest. Maar wat is er in de jaren daarna niet voorgevallen? In plaats dat de verschrikkelijkheid van het oorlogsgeweld en de vrede die daarop volgde, ons nader bij God heeft gebracht, heeft de tijd van hoogconjunctuur na de oorlog de mens nog verder van God doen afvallen.

Ik zeg dat niet tot kleinering van de bevrijding, want wij weten allen goed genoeg hoe dat was. Het was een geweldige verlossing, maar de werken der Goddelijke genade munten boven alles uit, daar is niets bij te evenaren, want die zijn niet slechts voor een tijd, maar voor een nimmer, nimmer eindigende eeuwigheid.

Churchill zei, toen de oorlog voorbij was: "De oorlog hebben wij gewonnen, maar de vrede moeten wij nog winnen." Nu, zoveel jaar na de oorlog is dat nòg ongewijzigd. Maar Christus heeft het oordeel uitgebracht tot overwinning, Hij heeft de strijd gestreden voor Zijn gemeente en heeft tegelijkertijd de vrede verworven en dat brengt Hij hun aan. Is het niet boven alles te huldigen, te eren en te waarderen, dat Christus een zodanig Persoon is?!

Toe, laat het dan in deze dagen een opwekking zijn dat God ons uitwendig gedachtig is geweest. Hij is dat ook nog verder, want wat is er niet te doen op het rond der aarde zoals bijvoorbeeld in het Midden-Oosten, daar is alom beroering en ellende, en wij mogen nog vrij in- en uitgaan, ons onder het Woord begeven. Tot nu toe wordt ons geen enkele belemmering in de weg gelegd, dus wij hebben hier nog vrijheid. Laten wij dat dan ter harte nemen en er ons voordeel mee doen en zoeken onze ziel als een buit eruit weg te dragen, want de wolken van Gods toorn pakken zich al meer samen over de volkeren der aarde. Laat ons dat steeds bedenken.

Tekst.

Voor dit morgenuur vragen wij uw aandacht voor het zevende tot en met het negende vers uit het ons zo-even gelezen schriftgedeelte, namelijk Paulus' brief aan de Filippensen en daarvan hoofdstuk drie, waar Gods Woord aldus luidt:

7. *Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht.*
8. *Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.*
9. *En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof.*

Zingen.

Psalm 99: 1 en 2

1. God, de HEER, regeert; ...
2. God, die helpt in nood, ...

Leerrede.

De woorden die wij uw aandacht hebben voorgelezen zijn van de apostel Paulus, van wie Petrus getuigt: "Onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem - van God - gegeven is."

Hij schrijft hier aan de gemeente te Filippi, die hij zeer liefhad. Het was de eerste gemeente in Europa.

Voordat Paulus en Silas te Filippi waren, verkondigden zij het Evangelie eerst in Klein-Azië. Zij hadden het voornemen om via Frygië en het land van Galatië naar Bithynië te reizen. Doch tijdens hun doorreis kwamen zij tot deze wonderlijke ontdekking dat de Geest, die hun had uitgezonden, het hun niet toeliet. Daarom reisden zij door Mysië en kwamen te Tróas, een kustplaats. Dáár werd in de nacht door Paulus een gezicht gezien: er was een Macedonisch man, dus één uit Europa, waaronder ook Griekenland behoort, die hem bad: "Kom over in Macedonië, en help ons."

Paulus handelde naar de grote wijsheid die hem van God gegeven was. Het is dus niet zo geweest dat Paulus tot Silas zei: "Silas, ik heb van God", of: "Ik heb een Goddelijke openbaring gehad, dat wij de zee moeten oversteken ..." Niets daarvan! Dat past niet bij de waarachtigheid en de belevenis van het christendom, daar staat Christus in het middelpunt; niet ik of bijzondere dingen. Zij laten zich leiden door Gods Geest, want nadat Paulus dat gezicht gezien had, besluiten zij terstond om over te varen.

Zo zijn zij gegaan en toen kwam ook al gauw voor de dag, dat het geloof een genade is die beproefd wordt, want als zij in Europa aankomen, dan zien zij daar geen kerkgebouw, geen synagoge, er is helemaal niets van dien aard. Wel kwamen er op de Sabbat wat vrouwen - mannen vonden het zeker beneden hun waardigheid - op het strand bij elkaar, waar men placht te bidden. Daar spraken zij tot die vrouwen. Zij konden niet zeggen dat zij daarmee God tegen hadden, want er was een vrouw - met name Lydia, een purperverkoopster, uit de stad Thyatira - welker hart God geopend had, zodat zij acht gaf op hetgeen van Paulus gesproken werd. Dus dat was toch wel een Godsdaad.

Dan geschiedt het, nadat Lydia gedoopt is, dat een meisje, een slavin met een waarzeggende geest, steeds Paulus en Silas achternaloopt, als zij door de stad gaan, al roepend: "Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons de weg der zaligheid verkondigen." Nou, zo'n reclame heeft Paulus niet nodig. Hij is dat tenslotte zo moe, dat hij tot die onreine geest zegt: "Ik gebiede u in de Naam van Christus, dat gij van haar uitgaat." En nu staat alles op stelten, want, ja, geld, daar draait het in deze wereld toch om?! Nu haar eigenaars opeens de bron van hun inkomsten verdwenen zien, grijpen zij Paulus en Silas en trekken hen voor de oversten. Het einde van alles is geweest, dat Paulus en Silas gezeseld worden en in de gevangenis terecht komen.

Was dat van God? Moesten ze dáárvóór overkomen, om die slagen te ontvangen? Als zij daar - met een goed geweten - in de gevangenis zitten, met een kapot geslagen rug, in de ketenen en hun voeten in de stok, kunnen zij het toch niet nalaten om Gode lof te zingen. De overige gevangenen horen hen. Opeens is er een aardbeving en de banden waarmee zij gebonden zijn vallen af. De gevangenbewaarder neemt zijn zwaard om zichzelf te doden, want hij denkt dat alle gevangenen op de vlucht geslagen zijn. Maar dan zegt Paulus: "Doe uzelfen geen kwaad; want wij zijn allen hier." Hij valt voor Paulus en Silas neer en zegt: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Hij wist ook geen raad. Daarop zeiden zij: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis." Paulus heeft daar dienstwerk gedaan, hij heeft hen gedoopt en zij waren allen verblijd dat zij aan God gelovig waren geworden. Als vanzelfsprekend zijn dat dingen geweest die zowel Silas als Paulus nooit vergeten hebben.

Nu, aan deze gemeente, die midden in de strijd is, schrijft Paulus. In wat voor een strijd waren zij toen gewikkeld? Toentertijd traden er veel valse leraars op, en daartegen waarschuwt hij hier, zeggende: "Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, en het is u zeker. Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding." Hij heeft het dus niet over de besnijding, maar over de versnijding. Hij wilde daarmee zeggen dat die valse leraars niets anders deden dan twist maken opdat er scheuring, verdeeldheid en ellende zou komen.

Hij zegt: "Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen." Paulus wil hiermede als te kennen geven dat men door het geloof in Christus, een ware bondeling, een kind van God is, Gods ware erfdeel.

Vervolgens staat er: "Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; - net zoals een ander dat had - indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer." Dan geeft Paulus daar een beschrijving van: "Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van de stam van Benjamin, een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeeër; naar de ijver een vervolger der gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk." Wat bedoelt de apostel hiermede? Dit, dat er zoveel waren die zich daarop beroemden. Lees maar eens in de Evangeliën, waar dat tot Christus gezegd werd tijdens Zijn omwandeling op de aarde: "Wij zijn Abrahams zaad", met andere woorden: wij zijn de erfgenamen. Nou, dan hoeft je toch niets te vragen!

Daaruit is het dat de apostel zo spreekt. Want als er iemand was die zich daarop kon beroemen, dan was hij het wel. Hij was niet alleen besneden, maar hij kon zwart op wit aantonen dat hij tot dat uitverkoren geslacht behoorde. Kortom het één zowel als het ander, waardoor hij als Jood alle betrouwen kon hebben in de wet en in de dingen die van de wet zijn en in heel de ceremoniële eredienst. Hij spreekt het hier zelfs uit dat hij een vervolger der gemeente was en in ijver naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk. Want je kunt geloven dat Paulus, die toen nog Saulus genaamd werd, een naam had bij die mensen te Jeruzalem en bij de overpriesters. Dát was nog eens een godzalige jongen, een ijveraar, ja, dat was echt iets apart.

Doch dan schrijft hij: "Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht." De apostel wil hier dus te kennen geven, dat hij alles prijs heeft moeten geven, alles is hem ontvallen: zijn afkomst, zijn besnijdenis, dat hij een Jood was, een Farizeeër, een zoon van een Farizeeër, niets bleef erover.

Als alles ontvalt, wat blijft er dan over? Een zondaar, een groot zondaar. Ja zo'n groot zondaar, waardoor Paulus van zichzelf moest bekennen, de voornaamste der zondaren te zijn. Immers hij was eertijds in ijver voor God een vervolger en een verdrukker der gemeente geweest. Ja! Niet zomaar in haat, nee, maar in godsdienst-ijver, menende Gode een dienst te doen, Gode welgevallig te zijn. Moeten wij nu eens zien: nadat hem alles ontvallen is, komt die grote man, die door de kerkelijke overheden geëerd werd, voor de dag als een zondaar, als een groot zondaar die nooit te boven is kunnen komen wat hij gedaan heeft, waarvan hij zegt: "Mij is barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven."

Ik lees hier verder: " Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere." Wat bedoelt Paulus hiermede? Mijne vrienden, Christus is te Zijner tijd voor de godlozen, voor de zondaren gestorven. Zolang Paulus bouwde op zijn afkomst, op zijn doen, op zijn laten, op zijn ijver, op zijn Jood-zijn, was Christus toch ijdel, toch nutteloos voor hem. En zolang ik, gij, welk mens ook, steunt op gesteldheden, op gestalten, op afkomst, ja op bekering van voorgeslacht, zelfs wel in deze zin, die of die zal ook wel voor mij gebeden hebben, of dat men steunt op uitkomsten, uitwendige wonderen, dan is Christus ook ons ijdel en nutteloos. Waar men ook op steunt of leunt, dat is een sta in de weg, dan heeft men Christus niet nodig; dat past niet bij elkaar. Een man, een vrouw, een jongen, een meisje met deugd, met goede werken, past niet bij Jezus Christus, die te Zijner tijd voor de godlozen, voor de zondaren gestorven is, al belijdt men met de mond een zondaar, een groot zondaar te zijn.

Ook hebben wie hierop te letten, dat degene, die een godloze is, een zondaar is, is een wetsovertreder! Paulus was eerst náár de wet der rechtvaardigheid: hij dééd, en dat deed hij niet,

zó was hij enz., dus hij steunde op het doen van de wet. Maar nu is het de bedoeling dat wij leren kennen waartoe God ons de Wet gegeven heeft. De Wet is toch het uitgedrukte Beeld van de reinheid van Gods Wezen. Daarbij horen Schepper en schepsel bij elkander, maar door de zonde zijn wij van elkander gescheiden, daardoor zijn wij in een staat van vervreemding.

Als die scheiding, die breuk, openbaar komt, dan sluit dat in, dat wij God kwijt zijn. Vanwaar komt dat? Daarvan lezen wij: "Uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort." De zaak is dus, dat er zonden zitten tussen Hem en ons. Maar Hij is niet de oorzaak van de zonde, dat zijn wij! Daartoe is nu de Wet, om bij ons de werkelijkheid van onze staat openbaar te brengen.

De Wet is niet gegeven opdat wij daarin de zaligheid zouden vinden. Daartoe heeft God de Wet nóóit gegeven. De Wet was bij Adam en Eva ingeschapen, zij waren goed en oprecht, naar Zijn evenbeeld geschapen, bestaande in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, om God hun Schepper recht te kennen, van harte lief te hebben, te minnen en te vrezen, en met Hem in eeuwige gelukzaligheid te leven, om Hem te loven en te prijzen. Dàt is de werkelijkheid! Krachtens de schepping had Adam, Eva en Eva had Adam lief en beiden hadden God lief, want er waren geen zonden. Daarom sprak God dat: "Al wat Hij gemaakt had, was zéér goed." Maar het heeft de mens niet goed gedacht God in erkentenis te houden en gelijk een blad van de boom valt, also is de mens van God afgevallen.

God had gezegd: "Van alle bomen dezès hofs zult gij vrijelijk eten; maar van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood serven." Nadat Adam en Eva van die boom gegeten hadden sprak God tot Adam: "Het aardrijk zij om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens... totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeren." En tot Eva: "Met smart zult gij kinderen baren." Alles onder de vloek der zonde naar uitwijzen van de reinheid van Gods Wezen en dàt is in de Wet uitgedrukt. Dus de Wet spreekt van: "Vloek, vloek en nog eens vloek."

Niet één woord heeft God in het Paradijs gesproken van herstel door eigen werken of door de Wet. Niets daarvan! Wat dan? Aanstonds na de val sprak God die oude slang - de duivel - aan en zei: "Dewijl gij dit gedaan hebt - als eerste oorzaak van de zonde ligt nu alles onder het oordeel, satan - zo zijt gij vervloekt boven al het vee, ... en Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen (dat is de macht ontnemen), en gij zult het de verzenen vermorzelen", dat is gij zult Hem veel lijden aandoen.

Dus daar heeft God gesproken van Zijn Zoon, dat in Hem ons heil is, want Hij zou de slang zijn kop vermorzelen, zijn macht ontnemen, zijn heerschappij te niet doen. Wat dan? Dan is de heerschappij aan Zijn Zoon, aan Jezus Christus, en Die gekruisigd.

Toen Paulus op weg was van Jeruzalem naar Damascus werd hij bestraald door een licht van de hemel, een licht boven de glans der zon en was er een stem die tot hem zei: "Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij? Daarop was zijn zeggen: "Wie zijt Gij, Heere?" Dan is het antwoord: "Ik ben Jezus, Die gij vervolgt." Toen bleek dat die geleerde jongeling, die de wet uit en te na kende, een totale onwetende was van Christus, van Wie God al had gesproken in het Paradijs.

"Wie zijt Gij, Heere?", totaal onwetend. Ja, werkelijk! Zij brengen hem te Damascus, hij eet en drinkt niet, daar ligt hij als een boeteling, totdat er een zeker discipel komt, met name Ananias, die Christus Zelf zendt, die hem noemt: "Saul, broeder." Hoewel hij alles verzondigd heeft, wordt hij toch een broeder genoemd. Hij gebiedt hem op te staan en zich te laten dopen in de Naam van Jezus Christus tot afwassing der zonden. De schellen vallen van zijn ogen, ... wèg blindheid. Hij is zulk een helderziende geworden, om zo te spreken, dat niemand de zaken zo klaar en helder gezien heeft als de apostel Paulus. Zódanig is hij bezet geweest door de Geest van God, wat Petrus deed zeggen: "Naar de wijsheid, die hem van God gegeven is."

Vanuit die grond spreekt hier de apostel: "Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, - wèlke dat ook mogen zijn - om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus." Waar het éne is, daar kan het andere niet zijn. Als er dus is: betrouwen op doen, op werken, op gesteldheden, op gestalten, hoe wij ook zijn, dan is er geen plaats voor Christus.

Wanneer men, naar uitwijzen van de heilige en Goddelijke Wet, een zondaar is, niet een zondaar die dat slechts met de mond belijdt, maar een zondaar is in de kennis van de werkelijkheid, van verlorenheid, dan is men een schuldige, een schuld belijdende. Een zondaar die zich schuldig kent, die zijn schuld bekent, belijdt, betreurt, beweent. In plaats van in de zonde te kunnen leven, sterft men daarin. Als dat het geval is, dan is er niets anders dan ellende, waarin men geen enkele verandering weet aan te brengen, een in Adam gevallen schepsel, bij wie alles uit de handen is gevallen. Waar zijn wij dan op aangewezen? Alléén op de Goddelijke genade. Daarom spreekt de apostel Paulus hier: "Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere."

Oh, welk een naam is toch: "Christus Jezus." Allereerst, waarom wordt Hij Christus, dat is Gezalfd genaamd? Omdat Hij van God de Vader van eeuwigheid verordineerd is, en met de Heilige Geest gezalfd, tot onze hoogste Profeet en Leraar, om onze duistere zinnen te verlichten. Dat is wat anders dan eigen werken, eigen studie en zelfdoen. De catechismus spreekt daar verder van, dat Hij de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomen geopenbaard heeft.

Zitten wij dus met nacht en duisternis, met: "Ik weet het niet", dan is Hij de aangewezen Persoon. Hier wordt gesproken van: "Kennis van Christus Jezus", dus al is het dat wij moeten bekennen de domste te zijn en vanwege de zonde zo afgestompt te zijn dat men zijns gelijke niet kent, mijne vrienden, geen nood, want Wie is een Leraar gelijk Hij? Wie is er als Jezus Christus? Hij is van de Vader zonder mate gezalfd met de Heilige Geest, dus is er bij Hem een rijke overvloed. Zitten wij met de brokken: "ik weet het niet, ik weet het niet", dáár ligt de oplossing, in Christus.

Voorts is Hij gezalfd tot onze enige Hogepriester, die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost en met Zijn voorbeding steeds tussentreedt bij de Vader. Wijzelf kunnen geen enkele zonde ongedaan maken, die kunnen wij niet wegwerken, maar Hij is een zodanig wonderlijk Persoon, Die van eeuwigheid is verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd, alles is in Zijn Persoon begrepen, Hij is zowel Priester als Altaar als Offer. Hij heeft Zichzelf in leven, in sterven, in lijden en in gehoorzaamheid Gode onstraffelijk opgeofferd tot een verzoening voor de zonden. Zitten wij dus met zonden, dan is in Hèm het enige lichtpunt:

Jezus, Uw verzoenend sterven
blijft het rustpunt van ons hart...

Al wat daar buiten is, dat is fout!

Daarbij is Hij zulk een Priester, die niet alleen de verzoening heeft aangebracht door Zijnszelfs offerande - gestorven voor de zonde - maar Hij is ook opgestaan uit de dood en is ten hemel gevaren, waar Hij is gezeten aan de rechterhand Gods des Vaders. Dáár, dáár is Hij in ons vlees, in onze natuur. Zo was toch ook het woord van de engelen tot de discipelen: "Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren." Hij had het teken der nagelen in Zijn handen en voeten. Zó is Hij voor het aangezicht des Vaders; Hij is daar als Priester met Zijn zoenarbeid. Hij is daar als die grote

Bidder en als Voorbidder voor Zijn kerk en wij weten dat de Vader Hem altijd hoort. De Vader kan de bede van Hem - die daar toont: Ik heb betaald, Ik heb geboet - toch niet afwijzen. Dàt is nu hetgeen Paulus hier bedoelt.

Ten derde: Hij is eeuwig, wettig, soeverein Koning. Hij is overwinnaar van: dood, van graf, van hel. Hij is de Zondendelger. Die PriesterKoning zit aan de rechterhand van God de Vader. Dat lijkt wel ver weg, maar Hij is daar Zijn gemeente ten goede. Zodanig ten goede: Hij staat voor hun in met de door Hem verworven verlossing. Zijn zij hier omringd met vijanden, is het strijd, strijd en nog eens strijd, geen nood:

Christus houdt Zijn kerk in stand
zo mag de hel vrij woeden,
Gezeten aan Gods rechterhand,
kan Hij haar wèl behoeden. ...

Hij staat voor hen in! Zo lang als Christus daar gezeten is, is er geen nood voor Zijn gemeente, want Hij draagt zorg.

Dan volgt nog: "Jezus." Dat is niet zomaar een naam die Maria of Jozef Hem bij de geboorte gegeven hebben. Deze naam was op bevel Godes, immers het woord van de engel des Heeren was: "Gij zult Zijn naam heten Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." Zalig maken van oude zonden, nieuwe zonden, telkens maar weer. Wie kan er hoger komen als: ik ben een zondaar en ik blijf een zondaar; ik ben een ellendige, verwerpelijke zondaar? Dat is van blijvende aard. Maar nu staat daartegenover: Zijn naam is Jezus. Hij maakt zalig van zonden. Dan weten wij dus waar wij moeten zijn, bij Hem, bij Hem alleen. Niet bij de wet van Mozes, daardoor kunnen wij nooit van zonden verlost worden, het is alleen bij Hem.

Daarbij, Hij heeft Zijn gemeente, Zijn bruid gekocht met Zijn bloed, die grote prijs heeft Hij aangebracht. Hij wenste een bruid te bezitten en de bruidsschat die Hij aanbracht was Zijn kostelijk, dierbaar en eeuwig geldend hartebloed. Is 't dan geen wonder dat de apostel Paulus spreekt dat hij alles wegwerpt om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, onze Heere?!

Vervolgens spreekt hij: "Om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." Dat is toch een sterke uitdrukking, want hij zegt dat zijn beste werken niet meer zijn als drek. "Maar, Paulus - zal men zeggen - ga je nu niet te ver, want wij behoren toch als christenen goede werken te doen?" Zeker, daar heeft Paulus ook genoeg over gesproken, ook in deze brief. Lees alle brieven van hem maar door en overal zal men vinden om goede werken te doen, maar niet om daarmede de hemel te verdienen. Hij spreekt van goede werken die voortkomen uit het geloof naar de Wet Gods, die Gode ter ere geschieden en niet op menselijk goeddunken of inzettingen gegrond zijn, maar uit waarachtige dankbaarheid.

"Opdat ik Christus moge gewinnen." Gewinnen houdt toch in: Hij-van-mij, opdat ook zou zijn: ik-van-Hem. Dàt toch is de zaligheid! Zoals vader Brakel dat zong van de meimaand:

Hoe schoon is zang- en lentetijd,
waarin zich mens en beest verblijdt.
Maar 't is mij niets dan droefenis,
wanneer ik Christus' liefde mis.
Maar als Hij tot mijn ziele zeid'
Gij mijns, ik d'Uwe in eeuwigheid
en raak dan al mijn zonde kwijt,
dàt is mijn zang- en lentetijd.

Dat bedoelt Paulus hier, om Christus te gewinnen, van Hem te mogen zijn en Hij van ons. Vervolgens staat er: "En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid die uit de wet is." De rechtvaardigheid die uit de wet is bestaat toch uit: dit doen en dat te laten. Daar

wij van nature allen gevallen mensen zijn is al ons werk slechts broddelwerk. Zodanig werk kan Gode niet behaaglijk zijn. Voor God kan alleen welbehaaglijk zijn, wat uit Hem, door Hem en tot Hem is, maar niet wat uit de mens en door de mens is en dan Gode wordt toegebracht. Daarom spreekt de apostel: "Niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is", want die bracht bij Paulus zodanige werken teweeg, dat hij zelfs de gemeente Gods vervolgde. Wat Christus noemde: "Wat vervolgt gij Mij?" En dat bij een man die bezet en vervuld was met rechtvaardigheid die uit de wet is, maar zó tegenover het Hoofd der kerk stond.

Daarom vervolgt hij met: "Maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof." Die gezegende Verbondsmiddelaar is éénswezens met de Vader en de Heilige Geest! Bij de Vader is gerechtigheid, zo ook bij de Zoon alsmede bij de Heilige Geest. De Zone Gods heeft die rechtvaardigheid of gerechtigheid voor Zijn gemeente verworven in het onderhouden van de ganse Wet Gods, zowel in het boeten, in het betalen als in gerechtigheid te verwerven. Dat is een arbeid geweest geheel en al in overeenstemming met de eerste en tweede Wetstafel. Hij heeft, wat wij in het Paradijs verloren hebben, weer verworven. Daarom spreekt bijvoorbeeld een Elihu: "Want Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven." Wat wij dus in het Paradijs hebben verloren, heeft Christus - neergedaald in de diepste diepte van ons verderf - opgediept. Hij heeft die rechtvaardigheid verworven om uit te delen, te schenken en toe te passen. Daarom wordt het ook genoemd zoals het hier in onze tekstwoorden staat: "De rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof." God heeft dat uitgedacht, Christus heeft het verworven, en wij worden die gerechtigheid of rechtvaardigheid alleen eigen door het zielzaligend geloof.

Het geloof: kunnen wij dat bij onszelf werken en kunnen wij dat bij een ander aanpraten? Nee, nee, niet in het minst. Vanwaar komt zulk een geloof? Dat is toch van de Heilige Geest die dat in het hart werkt door de verkondiging van het heilig Evangelie en het sterkt door het gebruik der sacramenten. Het komt dus van de Heilige Geest die dat werkt in het hart van de ellendige zondaar - die gebukt gaat onder zijn zonde, gedreven onder de eis van Gods Wet, daar heengaat onder de vloek en het oordeel van God - want die hoort en hoort steeds en steeds weer uit het Evangelie andere taal dan Horebs' donder, het goddelijk genade-wonder. Daar wordt gewrocht, dat, zoals een bus en deksel op elkander sluiten, zo is ook het werk van Jezus Christus precies beantwoordend in de ellende van onze staat.

Er wordt een kennis gewrocht en die kennis wordt vergezelschap met een hartelijk toestemmen: dat is de wijze waarop ik zalig kan worden met behoud van de eer van God. Dat gaat ook gepaard met een vertrouwen, met een betrouwen. En in de ontgronding bij onszelf brengt dat geloof teweeg dat wij buiten Jezus Christus de eeuwige dood moeten sterven. Daar God van Zijn recht geen afstand kan doen, ontvangt ons alles, alleen het geloof blijft over. Maar dat geloof omhelst, neemt aan, eigent toe, zaligt en brengt ons rechtstreeks vrede aan met God onze Schepper.

Daarom voegt Paulus er nog bij: "Die uit God is door het geloof." Niet dat wij vanwege de waarde van ons geloof Gode aangenaam en welgevallig zijn, maar wij kunnen dat op geen andere wijze deelachtig worden dan door het geloof. Dat is dan waarlijk tot onze zaligheid. Laat ons, voordat wij nog een paar woorden tot besluit spreken, zingen uit psalm 106 en daarvan het laatste vers:

Geloofd zij Isrels grote God,
Zijn gunst schenk' ons dit heilgenot; ...

Mijne vrienden, in de zaken die wij in het kort verhandeld hebben spreekt zich toch helder en klaar uit de onuitsprekelijke, de onnaspeurlijke liefde van God, want Hij is de Uitdenker van het werk des heils, van zaligheid en leven. Het is slechts een kleine tijd dat wij hier zijn, want wat is

nu zeventig, tachtig jaar, ja soms worden de mensen heel oud, zelfs negentig jaar. Maar wat is dat nu in vergelijking bij een nimmer, nimmer eindigende eeuwigheid?! Dat poosje dat wij hier zijn heeft God ons hier gesteld tot voorbereiding voor die ontzaglijke eeuwigheid en wordt genoemd: "Ziet, nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!" Mag ik dan een ieder oproepen: och, laten wij ons toch benaarstigen om onze roeping en verkiezing vast te maken. Laat ons toch een schuilplaats, een onderkomen zoeken bij de HEERE der heirscharen God.

Ouders, laten wij de kinderen voorgaan met: laat ons vlijtig heengaan en zoeken de Heere onze God. Wat is het leven op dit benedenrond? Wat? Het is alweer zoveel jaar geleden dat God uitkomst gaf, maar wat een moeite en ellende is er in die jaren ook niet geweest. Hoe maakt alles zich niet rijp voor het naderend oordeel en gericht van God? Laten wij daarom zoeken onze ziel als een buit eruit weg te dragen.

Het deed zich soms in de oorlog aanzien dat er wederkering tot God zou komen, maar al ras bleek dat daar geen sprake van was. Toen de nieuwsbladen na de oorlog weer uitkwamen heb ik er ontzettend veel gelezen, maar van wat ik las was, - afgezien van enkele, soms mooie artikelen - de grondslag van het geheel: "nu de oorlog voorbij is, moeten wij doen!" Wat is dat? Niets anders dan werking van een verbroken werkverbond. Waar heeft al dat doen nu heen geleid? Kerkelijk, politiek, maatschappelijk, op alle terrein des levens? Wat van een mens is, is van een gevallen mens, daarin komt "ik" tegenover "ik" te staan en de ene partij tegenover de andere. Dus er is maar één oplossing en dat is, dat niet wij doen, maar: "Laat ons wederkeren tot de HEERE, want Hij heeft verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, en Hij zal ons verbinden. Hij zal ons na twee dagen levend maken; op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven. Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de HEERE te kennen; Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands." Zó is God! Daarom ligt in wederkering tot God onze welvaart begrepen.

Wij kunnen Gode dankbaar zijn dat die verschrikkelijke tijd van de oorlog voorbij is, maar wat staat ons nog te wachten? Want God plaagt en bedroeft de mensenkinderen niet van harte, Hij wil dat wij Hem vrezen en eren. Dat wij dan zijn Woord ten hoogste huldigen. Om ons zalig te kunnen maken en te voorzien van alle weldaden, zegeningen, van alle goed heeft Hij Zijn Zoon gegeven als enig Schuldoffer voor de zonde. Hij heeft alles verworven, tijdelijk, geestelijk en eeuwig goed. Willen wij God eren, dan moeten wij ook Zijn Zoon eren, want dat is het bevel van God. Laat ons dan onze reinigmaking en zaligheid buiten onszelf in Hem zoeken, in Hem alleen. Dat de één de ander daarin voorga om de HEERE onze God aan te hangen, te zoeken, te eren, aan te prijzen, want:

Wie, wie is een God als Gij,
groot van macht en heerschappij?

Zegene God het gesprokene, heilige Hij het ons, opdat het zijn vrucht nog van zich werpe, ons tot heil, de Name Gods tot dankzegging. Amen.

Slotzang:

Psalm 73: 1

Ja waarlijk, God is Isrel goed,
voor hen, die rein zijn van gemoed; ...